

Beretn. om den 55. internat. arbejdskonference i Genève 1970.

som særlig havde været fremme under debatten, nemlig 1) omfanget af ILO's virke for søfarende, 2) relationerne mellem ILO's og andre organisationers virke indenfor skibsfarten og 3) den fremtidige fremgangsmåde for ILO's virke i søfartsspørgsmål.

For så vidt angik det første punkt understregede vicegeneraldirektøren, at ILO's virkeområde ikke var begrænset til nogen bestemt region eller gruppe af lande. Når visse lande havde følt, at situationen i deres lande ikke var tilstrækkeligt dækket af generaldirektørens rapport, var årsagen i mange tilfælde at finde i manglende tilgængelige oplysninger.

ILOs styrke havde været og ville forhåbentlig altid være, at den blandt sine medlemmer talte næsten alle lande i verden, store eller små og med meget forskellig økonomisk, social og kulturel baggrund. Dette forhold gav de i ILO truffne beslutninger stor vægt.

Organisationens regionale, maritime foranstaltninger havde hidtil haft en tendens til at koncentrere sig i én region, nemlig Asien, hvor der havde været ganske specielle og akutte problemer. Det var vicegeneraldirektørens overbevisning, at de to vellykkede maritime konferencer, der havde været holdt i Asien, ville blive efterfulgt af lignende konferencer i andre regioner.

For så vidt angik det andet punkt henviste vicegeneraldirektøren til det nære samarbejde med bl. a. UNCTAD, WHO og IMCO, der er omtalt foran.

Med hensyn til ILO's fremtidige virke omtaltes det fra flere sider fremsatte ønske om hyppigere søfartskonferencer samt et under debatten fremsat forslag om at give Joint Maritime Commission større autoritet. Vicegeneraldirektøren kunne ikke tage endelig stilling til disse spørgsmål, men han henlede opmærksomheden på, at det var generaldirektørens hensigt at hidføre større kontinuitet i ILO's arbejde på søfartsområdet, end det hidtil havde været muligt.

Svartalen sluttede med et ønske om, at organisationen ved indgangen til dens andet halve århundrede ikke tabte sit formål af syne: at medvirke til større beskyttelse, videregående frihed og en rigere tilværelse for dem, der går til søs.

II. Udvalget om skibsmandskabets opholdsrum.

Udvalget, der afholdt 10 møder, bestod af 52 medlemmer (28 regeringsrepræsentanter, 12 rederrepræsentanter og 12 sømandsrepræsentanter). Til formand valgtes den svenske regeringsrepræsentant *Per Eriksson*, til viceformænd den indiske rederrepræsentant *Anand* og den danske sømandsrepræsentant *Mols Sørensen*. Til rapportør valgtes den britiske regeringsrepræsentant *Madigan*.

For at opnå lighed ved afstemninger tillagdes der hver regeringsrepræsentant 3 stemmer, medens skibsreder- og sømandsrepræsentanterne hver havde 7 stemmer.

Som grundlag for drøftelserne anvendtes de 3 udkast til internationale instrumenter, der var vedtaget på den forberedende konference i Genua i 1969, samt en af ILO udarbejdet blåbog indeholdende bemærkninger og ændringer til de nævnte udkast, udarbejdet på grundlag af de svar, der var indløbet til sekretariatet på et spørgeskema, udsendt til alle medlemslandene.

Blåbogen indeholdt:

- Forslag til en konvention vedrørende skibsmandskabets opholdsrum (tillægskonvention),
- Forslag til en rekommandation vedrørende luftkonditionering af skibsmandskabets opholdsrum og visse andre rum om bord,
- Forslag til rekommandation angående kontrol med skadelig støj i skibsmandskabets opholdsrum og ved arbejdspladser om bord.

Der indkom under udvalgsarbejdet 76 ændringsforslag til de foreslåede tekster.

Det havde allerede ved konferencen i Genua været indgående diskuteret, hvorledes konvention nr. 92 angående skibsmandskabets opholdsrum om bord (1949) og det nu foreliggende forslag til tillægskonvention skulle komme til at virke side om side. Under diskussionen af art. 3 i tillægskonventionen blev problemet trukket frem igen, og ved det første møde i udvalget søgte ILO's juridiske rådgiver at give en udredning af problemet. Han mente, at ethvert land ville være frit stillet med hensyn til, om man ville ratificere: